

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Jakuba Camrdu Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyň: **a) S. K., b) E. N.**, obě zastoupené Mgr. Barborou Leiterovou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, 602 00, Česká republika, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, 170 34, Česká republika, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2008, č. j. 56 Az 15/2008 – 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Barbory Leiterové, se sídlem Heinrichova 16, Brno **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností jménem svým i své nezletilé dcery napadla výše označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2008, č. j. OAM-467/VL-18-ZA07-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovatelce a její nezletilé dceři neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatnila důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., přičemž sama žádné skutečnosti zakládající přijatelnost kasační stížnosti výslovně neuvedla.

Nejvyšší správní soud se nejprve s ohledem na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zabýval její oprávněností, neboť byla-li by důvodná, nebylo by možné zabývat se námitkami dalšími. Stěžovatelka žádnou konkrétní vadu odpovídající tomuto stížnímu bodu v kasační stížnosti ani jejím doplnění neuvedla, rovněž soud žádnou takovou vadu ze spisu nezjistil.

Námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatelka odůvodňuje především nesprávným posouzením právní otázky, zda byla v Kazachstánu pronásledována pro své náboženské vyznání, tzv. čistý islám, a to především požadavkem registrace náboženské skupiny. Soud v této souvislosti konstatuje, že se postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu již dříve zabýval, a to v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, či v rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68 (všechny cit. rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). V jeho rámci Nejvyšší správní soud mj. uzavřel, že zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu je zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídila, pak byla podle Nejvyššího správního soudu vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů. Tyto závěry plně dopadají i na případ stěžovatelky.

Pokud stěžovatelka ve správním řízení a v žalobě namítala, že manžel byl pronásledován v důsledku náboženského vyznání, je třeba zdůraznit, že stěžovatelka nemůže odvozovat své vlastní předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany od tvrzeného pronásledování jiné osoby, byť je tato osoba jejím manželem (rozsudek ze dne 15. 9. 2005, č. j. 1 Azs 41/2005 - 63, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 332/2005 - 80, www.nssoud.cz). Ustanovení § 12 zákona o azylu nemůže nikdy působit zprostředkovaně, nýbrž se vždy vztahuje k osobní situaci jednotlivého stěžovatele. Navíc v projednávané věci stěžovatelka ve správním řízení sama uvedla, že ona sama žádné

problémy ve vlasti neměla, vlast opustila spolu s manželem kvůli jeho potížím. Pouze uvedla, že se nemohla pohybovat po městě, žila pouze doma a na ulici se na ni lidé divně dívali, když nosila šátek. Jiné potíže v důsledku muslimského oděvu neměla. Svou víru praktikovala od počátku roku 2006 každý večer doma. Pokud tedy stěžovatelka dále tvrdí, že prostředky, jež kazašské státní orgány používaly k nátlaku na ni v souvislosti s příslušností k neregistrované náboženské skupině, byly nepřiměřené, a že žalovaný se s otázkou legitimacy prostředků a postupů kazašských orgánů nevypořádal, pak ji soud s ohledem na výše uvedené nemůže přisvědčit, neboť sama stěžovatelka žádných problémů s kazašskými orgány neměla.

Pokud tedy stěžovatelka tvrdí, že správní orgán na základě provedených listinných důkazů dospěl k závěru, že zájem bezpečnostních složek, které na stěžovatelku vyvíjely permanentní nátlak, spočívající v bezdůvodném opakovaném zatýkání a předvolávání byl oprávněný, nemá toto tvrzení oporu ve spise. V projednávané věci nelze vyčítat žalovanému, že se namítanou nepřiměřeností zásahu vůči stěžovateli nezabýval, když tento ani netvrdila.

Stěžovatelka dne 19. 1. 2009 doložila do spisu policejní zprávu ze dne 26. 6. 2006, která dle jejího názoru dokládá skutečnost, že policejní složky ji odmítly registrovat jako člena minoritní náboženské skupiny. A dále předložila sdělení určené pro Krajský soud v Hradci Králové o situaci v Kazachstánu. Prvý ze zmiňovaných dokumentů není adresován stěžovateli, nýbrž se týká manžela stěžovatelky. Pokud jde o druhý dokument, tento je adresován JUDr. Šubrtové, soudkyni Krajského soudu v Hradci Králové a nepopisuje konkrétní situaci stěžovatelky, pouze obecně poukazuje na postup žalovaného při udělování mezinárodní ochrany (tehdy azylu) v letech 2005-2006 a zmiňuje obecnou situaci v zemi původu. Výše uvedené důkazy nejsou způsobilé ověřit skutečnosti tvrzené stěžovatelkou a jsou ve vztahu k posouzení naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatelce bez významu. Nejvyšší správní soud je nucen v této souvislosti připomenout, že dle ustálené judikatury případná neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu sama o sobě nezakládá důvod pro její udělení dle § 12 zákona o azylu. Jak již tento soud mnohokrát zdůraznil, právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany se jeví konkrétní situace stěžovatele a důvody, pro které o azyl žádá.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Pokud stěžovatelka navrhovala vyčkat do rozhodnutí o kasační stížnosti manžela pana Y. S., zjistil Nejvyšší správní soud, že kasační stížnost manžela byla usnesením ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. 1 Azs 90/2008 odmítnuta pro nepřijatelnost.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč, a sice za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 1. 2009 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 4800 Kč. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává celková odměna a náhrada hotových výdajů řízení o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se přiznaná částka o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 5712 Kč. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává celková odměna a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu